

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Μιά από τις χαρές και τις απολαύσεις τού Έλληνικού στρατού τής Μικρασίας κατά τον πόλεμον τού 1912 ήσαν και τα κωμώδια, τα μεγάλα και τα μικρά κωμύτια τού πετιμεζιού, που βρισκαν οι στρατιώτες στα εγκαταλελειμμένα οπίτια. Πετιμεζία Τουρκική: κατασκευής, ποι να τα βλέπης και να... τρώς και τα λαχνηλά!

Πεννησμένοι καθώς ήσαν οι στρατιώτες, εξημελωμένοι από πορείες μακρινές και κατοικήτρια, από λαγωνίες, δημιουργίες και διανοικηφύσεις μέσα σε νερά και κροσσολισματά, τρώοντας μόνον καλειπλόγια έθιμά από τη καλαμποκά και παλιζόντας τή κοτσάνη, που είχε μιά γεύση έπαύληση, χορταίνοντας με καμπούλαρανα και πεθαμένους για φρούτα, ένεκα τής οργάνωσης προελάσεως, βρισκόντουσαν σε αληθινό παράδεισο, οσείας αναταρούσαν έρημη χωριά, στο κελάρια των άπυων προαίαιες και γαλαξίας, σαν κώλοδεχόμενες γυναικίους, έστεξαν ή στήσανε τού πετιμεζιού.

Στις περιστάσεις αυτές χωριζόντουσαν σε γούστες και οι Έλληνες. Οι Έπιτανήσιοι πρελιάνονται για μέλιση και για πετιμεζία, οι φαντέρη έτοιγαν να βρουν αλλού να τή ζωώσαν στα άντιοχίον, να τή ψησουν όποις-όποις και να φάς και οι έξοικονι μωρό-ζωνταν στα κατόγια κ' έφαγαν για χαμηιά λογιωμένη ζάττα ή γίδα!...

Τήν πετιμεζοφαγία των Έπιτανήσιων, οι όποια έπρεψαν σαν τις πούες μέσα στο πετιμεζί, τήν χοροιδίονον οι έξοικον, οι όποιοι πάναν για τήν γιδοφαγία των έκαλιόντου ελιζόντο από τους νησιώτες. Έτσι σιγά-σιγά από τα άστεία και τις ήμιονές ανεπατήθη μιά γαστρονομική διαμάχη μεταξύ αυτών, ή όποια τους έχωρισε σε δύο κοιλιακά... στρατόπεδα!

Σ' όλους μοίρασε πυρομαχικά και σ' αυτόν λουκούμα

Όι έξοικον δείχνοντας τή χιονομένη τή βουιά στους νησιώτες, τους έλεγαν «πός είνε έλαγα, να πάνε να τήν φάς» και οι Κερκυραίοι πυροβολόντες τή κωροίνες στα άλαφανα τήδερά χωράρια, έφωριζαν σποδες έξοικόνους:

— Νά όσά γιδοφοσοσοσο. Νά τόνους άγριες!... Τωιά να τις ξεκοκκάλισής!...

— Μιά δεκάρα καραμέλλες για τόν... Μήραγο! τους απαντούσαν οι έξοικον, ένοιονόντες τή ότι έφώριζαν κ' έτοιγαν γινιά, λέγοντες πως είνε για τήν Μήραγο, γιά να τους δώσουν πιο πολλές.

— Ρέ άντε να φας φώρες κότες, κατασκοκκλήτη τού δάσλου!... Ξεφωριζαν πάναν οι Έπιτανήσιοι.

— Ένας από τους περισσότερον θρόντας στην γαγομάσα αυτή ήταν και ό δεκανέας Ζαμάρας, ένας γνήσιος τύπος Ροικελιώτη, άγνου, άδρου, χαριτωμένου, για τους χαρακτηρισμούς του με τ' άστεία του.

Ό Ζαμάρας μετά τήν μάχη τών

Και τόν έβουτηξε με τή κούφι μέσα στο πιδάρι

Γιαντισών, είχε ανάλαβη να μοιράση κοντιά με φουάγιο στους στρατιώτες. Σ' όλους λοιπόν τους στρατιώτες έδωσε από ένα κωμώδιο φουάγιο, και σ' ένα Κερκυραίο, άντι για σφάιρες, έδωσε ένα κοντιά... λουκούμα, που βόηκε σ' ένα χαρνείο Τουρκικό.

Μά κ' οι Κερκυραίοι τού τή λήρυσαν άμεσως: Τού παρωσιόσαν ένα γιδοφαγία, γιά... μοστωάνα τού γάλοκτος, τού κώτι στρατιώτες από τή Λευκάδα κατά λάθος έφαγαν και έδυδαν τήν προηγούμενη νύχτα.

— Του σ'ότι ε' να μ' φινάξτ, είτε ό Ζαμάρας, γλιφώντας τή δάχτυλά του, όταν τή είδε παίρνοντάς το πραγματικώς για μοστώ.

Μιά νύχτα, ό Ζαμάρας άνελαβε ός περιολάφρη τήν φιάλη ενός από τή Τουρκικά χωριά, που είχαν επαναστατήσαν στα Κατάρια κ' είχαν σκοτώσει στρατιώτες ίδιούς μας. Τό χωριό ήταν έρημο, σκόλιο πεννησμένοι γούριζαν στους δρόμους, κ' έδω κ' εκεί κοκκινίζαν ή φωτιές, που είχαν άνάψει οι στρατιώτες για να ξεσταίνονται.

Καθώς περιφερόταν ό Ζαμάρας, κοντά τή βράδε, μέσα στους στενούς δρομίσους, παρετήρησε στο βάθος κάποιον ύπογειον, χαμηιά δεκαριά άνθρώπων, μαζεμένους στο ίδιο μέρος, σαν να συνομιλούν μυστικά. Τό μυστήριον τού δειλαυό και τή σκοτεινά βάθη τού ύπογειου δέν τού έπιτρέψαν να διακρίνη τί γινόταν εκεί μέσα.

— Έχει γούστο να είν' Τουρκος άντάρτης, είτε ό Ζαμάρας, του ημιγέμου.

Και δέν είχε άδικω να ύποψιαστή. Πολλοί από τους Τουρκούς χωρικούς είχαν ήμινε κωμωμένοι στα σπίτια τους, δολοφονόντες τους στρατιώτες και εξαφανίζόμενοι κατοπιν. Ό Ζαμάρας έταξε άμεσως τους άντρες του γύρω στο ύστατικό και αυτός σιγά-σιγά προχώρησε προς τή κωνή.

Ό μυστηριώδης και σκοτεινός έκείνος όμιλος, άνάσπατος, εξακολούθησε τή μυστική και καταχθόνια έργασία του, χωρίς να πάρη κάθο τόν Ζαμάρα.

— Τουρκοί είνε, σίγουρα! Ξαναλέ ό Ζαμάρας μέσα του. Και σγολατώντας σαν τήν νύχτινα, έβγασε τρία βήματα μικρά από αυτούς, όταν άξαφνα στάθηκε σαν να μαζώρισε. Δέν ήσαν Τουρκοί, άνάθεμά τους!

Ήσαν χαμηιά δεκαριά στρατιώτες Κερκυραίοι και Ζακυνθίνοι. Έστεξαν τριγύρω από ένα μεγάλο πιδάρι, πούταν ός τή μέση γεμάτο πετιμεζί!

Ένας από αυτούς έσκυβε, έ-

Ό εύζωνας μπήκε σιγοπατώντας...

